

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
HERCEGOVAČKO NERETVANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U MOSTARU
Broj: 58 0 Rs 099128 11 Rs
Mostar, 22.11.2013. godine

OPĆINSKI SUD U MOSTARU, po sucu Neri Mišetić, rješavajući u pravnoj stvari tužitelja S.Z. iz M., ..., zastupan po punomoćniku Mensud Đonko, odvjetnik iz Mostara, protiv tuženog RTM – TV 1 d.o.o. Mostar, zastupan po zakonskom zastupniku N.S., a ovaj po punomoćniku Zaklan Sadudin, odvjetnik iz Mostara, radi ostvarivanja prava iz radnog odnosa – isplate, Vsp. 11.500,00 KM, sa nastavka glavne i javne raspravi, održane i zaključene dana 19.09.2013. godine, u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženog, dana 22.11.2013.g. donio je ovu

P r e s u d u

Rješenje tuženog broj .../11 od 31.08.2011.g. se poništava. Slijedom prednjeg dužan je tuženi tužitelja vratiti na posao i to na poslove i radne zadatke koje je tužitelj obavljao kod tuženog do donošenja rješenja o prestanku radnog odnosa, u rok od 15 dana.

Dužan je tuženi tužitelju isplatiti naknadu plaće u mjesečnom iznosu od 450,00 KM za period od 01.09.2011.g. do 1.6.2013.godine sa zakonskom zateznom kamatom počev od dospijeca svake pojedinačne mjesečne plaće pa do konačne isplate, (mjesečni iznosi dospijevaju do 30. u mjesecu, tako da zatezna kamata teče od prvog dana u narednom mjesecu), te za isti period na tako isplaćene plaće kod nadležnog MIO/PIO uplatiti doprinose na plaće na ime tužitelja, u rok od 15 dana.

Dužan je tuženi tužitelju na ime naknade za korištenje godišnjeg odmora – regres za godinu 2009.g. 2010.g. i 2011.g. isplatiti ukupno 521,53 KM sa zz kamatom počev od 01.01.2012.g. pa do konačne isplate, u rok od 15 dana.
Iznad dosuđenog odbija se tužbeni zahtjev za isplatu regres za 2008.g.

Utvrdjuje se da je tužitelj kod tuženog bio u stalnom radnom odnosu u periodu od 01.01.1996.g. pa do 31.12.2001.g. Slijedom prednjeg dužan je tuženi na ime tužitelja za prednji period kod nadležnog MIO/PIO uplatiti doprinose na plaće i to: za period od 01.01.1996.g. do 31.12.1996.g. iznos od 847,20 KM, za period od 01.01.1997.g. do 31.12.1997.g. iznos od 847,20 KM, za period od 01.01.1998.g. do 31.12.1998.g. iznos od 847,20 KM, za period od 01.01.1999.g. do 31.12.1999.g. iznos od 847,20 KM, za period od 01.01.2000.g. do 31.12.2000.g. iznos od 961,32 KM te za period od 01.01.2001.g. do 31.12.2001.g. iznos od 1.032,48 KM, u rok od 15 dana.
Iznad dosuđenog odbija se tužbeni zahtjev .

Dužan je tuženi tužitelju naknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.274,08 KM u roku od 15 dana i pod prijetnjom izvršenja.

Obrazloženje

U tužbi podnesenoj ovom sudu dana 30.9.2011.g. tužitelj ističe da je kod tuženog stupio u radni odnos 1.9.1995.g. a da je 1.1.2002.g. sa tuženim zaključio Ugovor o radu na neodređeno vrijeme, ističe da je 23.8.2011.g. zaprimio dopis u kojem ga tuženi obavještava da ću mu se otakati Ugovor o radu, i na taj dopis ističe da je odgovorio 26.8.2011.g. na način da je pokušao mirnim putem riješiti nastalu situaciju. Nadalje tužitelj ističe da tuženi nije postupio sukladno čl 90 F BiH jer mu nije omogućio da iznese svoju odbiranu a iz čega se jasno vidi nespremnost tuženog da mirno riješi spor, ističe da je dana 20.9.2011.g. primio rješenje o prestanku radnog odnosa i otkaza ugovora o radu s tim da ističe da mu tužena otkazuje ugovor o radu bez ikakvog otkaznog roka te i na taj način tuženi prekršio odredbu čl 95 Zakona o radu F BiH gdje je propisan minimalni otkazni rok od 14 dana, tužitelj ističe da u svom obavještenju od 23.8.2011.g. tuženi navodi da je imao saznanje o navodnom radu tužitelja u firmi Z. . Tužitelj također ističe da mu tuženi nije isplati ni posjednih 6 plaća od 31.3.2011.g do 31.8.2011.g. nije mu isplatio ni regres te potražuje regres za 2008.g., 2009, 2010.g i 2011.g a nije mu isplatio ni topli obrok, također tuženi ističe da uvidom u podatke o plaći i stažu osiguranja je vidljivo da tužena tužitelju nije uplaćivala doprinos na plaću i iz plaće te zbog svega naprijed navedenog predlaže da sud nakon provedenog postupka donese presudu kojom će rješenje tuženog broj .../11 od 31.8.2011.g. poništiti kao nezakonito i vratiti tužitelja na poslove koje je radio, kojom će se obvezati tuženi da tužitelju isplati plaće za period od 1.9.2011.do povratka na posao kao i doprinose nadležnom Zavodi PIO/MIO , kojom će se tuženi obvezati da tužitelju na ime neisplaćenih plaća za peiod od 1.3.2011.g. do 31.8.2011 g. isplati iznos od 4.500,00 KM , kojom će se obvezati tuženi da tužitelju isplati na ime neisplaćenog regresa za 2008, 2009, 20101, i 2011 g iznos od 1.800,00 KM , kojom će se obvezati tuženi da tužitelju isplati razliku toplog obroka za period od 30.9.2008.g do 31.8.2011.g., kojom će se tuženi obvezati da tužitelju kod nadležnog Zavoda MIO/PIO uplati sve zaostale doprinose na plaću u period od 1.9.1995 do 31.8.2011.g. kao i da tužitelju naknadi troškove ovog postupka

U odgovor na tužbu tužena u cijelosti osporava tužbeni zahtjev kako u osnovu tako i u visini uz isticanje da je tužena prilikom otkazivanja ugovora o radu izpoštovala sve procesno pravne i materijalno pravne pretpostavke pa je i odluka o otkazu ugovora zakonita, također ističe prigovor zastare kao i prigovor da tužitelj ostvaruje bila kakva dugovanje po osnovu radnog odnosa.

Konačno preciziranim tužbenim zahtjevom uređenim u skladu i mišljenju vještaka ekonomske struke kao i dopunom nalaza vještaka ekonomske struke, te pojašnjenjem danim na zapisnik u nastavku glavne rasprave 19.9.2013.g., tužitelj opredjeljuje tužbeni zahtjev na zapisnik od 19.9.2013.g. te isti glasi: rješenje tuženog broj .../11 od 31.08.2011.g. se poništava, dužan je tuženi tužitelja vratiti na posao i to na poslove i radne zadatke koje je tužitelj obavljao kod tuženog do donošenja rješenja o prestanku radnog odnosa, dužan je tuženi tužitelju isplatiti plaće u mjesečnom iznosu od 450,00 KM za period od 01.09.2011.g. pa sve do povratka na posao, sa zz kamatom počev od dospijeca

svake pojedinačne mjesečne plaće pa do konačne isplate, te za isti period na tako isplaćene plaće kod nadležnog MIO/PIO uplatiti doprinose na plaće na ime tužitelja, dužan je tuženi tužitelju na ime naknade za korištenje godišnjeg odmora – regres za godinu 2008.g. 2009.g. 2010.g. i 2011.g. isplatiti ukupno 736,53 KM sa zz kamatom, utvrđuje se da je tužitelj kod tuženog bio u stalnom radnom odnosu u periodu od 01.09.1995.g. pa do 31.12.2001.g. Slijedom prednjeg dužan je tuženi na ime tužitelja za prednji period kod nadležnog MIO/PIO uplatiti doprinose na plaće i to: od 01.09.1995.g. do 31.12.1995.g. iznos od 282,40 KM, za period od 01.01.1996.g. do 31.12.1996.g. iznos od 847,20 KM, za period od 01.01.1997.g. do 31.12.1997.g. iznos od 847,20 KM, za period od 01.01.1998.g. do 31.12.1998.g. iznos od 847,20 KM, za period od 01.01.1999.g. do 31.12.1999.g. iznos od 847,20 KM, za period od 01.01.2000.g. do 31.12.2000.g. iznos od 961,32 KM te za period od 01.01.2001.g. do 31.12.2001.g. iznos od 1.032,48 KM, kao i naknaditi tužitelju troškove ovog parničnog postupka.

U završnoj riječi punomoćnik tužitelja ističe da nisu postojali zakonski razlozi zbog čega bi tuženi s tužiteljem raskinu zakonski odnos osporavanim rješenjem od 23.8.2011.g. jer ako je tužitelj i pružao usluge radeći za drugu firmu čiji rad mu se stavlja na teret iz materijalnih dokaza je vidljivo da je taj rad trajao dugi niz godina da je tuženi znao za taj rad i da je čak koristio usluge ovog servisa i plaćao fakture dakle nije reagirao u roku od 15 dana od saznanja da tužitelj povremeno pruža usluge radeći za druge informativne medije već je raskid radnog odnosa pokrenut u vrijeme kada su postojali neki drugi razlozi.

U završnoj riječi punomoćnik tuženog ističe da je dokazano da je tužitelj dugi niz godina obavljao poslove koji su konkurentni poslovima tuženog zbog čega da se može reći da ova činjenica nije sporna tokom postupka zbog čega se može reći da je tuženi tuženom omogućio iznošenje odbrane prije donošenja odluke o otkazu ugovora, a što je vidljivo iz dopisa tuženog upućenog tužitelju 23.8.2011.g. i prigovora tužitelja upućenog tuženom 26.8.2011.g. dakle sve prije donošenja odluke otkaza ugovora o radu. također tužena osporava i materijalna potraživanja po osnovu radnog odnosa ističući da tužitelj nije dokazao kroz postupak da je koristio godišnji odmor. Zbog svega navedenog ističe da je tužbeni zahtjev neutemeljen.

Na glavnoj raspravi parnične stranke su provele materijalne dokaze uvidom i čitanjem u:

- Ugovor o radu od 1.1.2002.g.
- dopis tuženog br .../11 od 23.8.2011.g.
- prigovor tužitelja od 26.8.2011.g.
- rješenje o prestanku radnog odnosa od 31.8.2011.g.
- otkaz ugovora o radu od 31.8.2011.g.
- kopija radne knjižice tužitelja
- uvjerenje PIO-MIO Mostar br ... od 2.9.2011.g.
- porezna kartica tužitelja od 2.7.2010.g.
- pres kartice tužitelja iz 1996 i 1997.g.
- računi Z. produkcije: .../11 od 29.7.2011.g., .../11 od 4.8.2011.g., .../11 od 20.5.2011.g., .../11 od 16.5.2011.g., .../10 od 4.10.2010.g., .../09 od 23.4.2009.g
- izvod sa internet stanice Z.-ba sa opisom djelatnosti kojim se taj obrt bavi
- rješenje o registraciji tuženog od 28.10.2010.g.
- rješenje o registraciji obrta Z. od 25.10.2006.g.

- zapisnik Grada Mostara br .../10 od 10.5.2010.g.
- zahtjev povodom konkursa upućen od strane Grada Mostara
- obrt Z. od 26.4.2010.g.
- ugovor o pružanju usluga zaključen između Grada Mostar i obrta Z. od 14.6.2010.g.
- informacija o procesu javne nabavke Grada Mostara od 19.5.2010.g.
- ugovor o radu zaključen između tužitelja i tuženog 1.1.2002.g.
- dopis tuženom upućenom tužitelju od 23.8.2011.g.
- prigovor tužitelja od 26.8.2011.g.
- rješenje o otkaz u ugovora o radu tužitelju od 31.8.2011.g.
- fotokopija radne knjižice tužitelja
- uvjerenje Fed Zad PIO od 2.9.2011.g.

Sud je izvršio uvid u Pravilnik o radu tužene.

Na glavnoj raspravi sud je proveo kao dokaz saslušanje tužitelja i zakonskog zastupnika tuženog u svojstvu parnične stranke.

Sud je proveo kao dokaz saslušanje sijedoga S.B., E.R., E.P., A.B., A.B1, A.Č..

Sud nije proveo kao dokaz saslušanja svjedoka S.N., N.S..

Sud je proveo kao dokaza ekonomske vještačenje po vještaku ekonomske struke Slavici Aničić, čitanjem nalaza i mišljenja od 1.6.2013.g. sačinjenog na okolnost izračuna visine neisplaćenih plaća u periodu od 1.3.2011.g do 31.8.2011. g. visine neisplaćenih regresa za 2008, 2009, 2010, i 2011.g. visine neisplaćenih naknada za topli obrok za period od 30.9.2008.g. do 31.8.2011.g. kao izračun visine neuplaćenih doprinosa os 1.5.2009.d o 31.8.2011.g. Vještak ekonomske struke je u cijelosti ostao kod svog nalaza od 1.6.2013.g.

Punomoćnik tužitelja je izjavio da je potrebno dopuniti temeljni nalaz od 1.6.2013.g. u smislu točno utvrđene isplaćene plaće za tužitelja od 1.3.2011 do 31.8.2011 za koji period tužitelj nije primao plaću te da se odgovori na temelju čega je vještak tvrdila da je tužitelj primao plaću, također predlaže da vještak u dopuni nalaza utvrdi i uplatu doprinosa za period od 1.1.1995.g do 1.1.2002.g.

Punomoćnik tuženog se nije protivio da vještak sačini dopunu nalaza.

U nastavku glavne rasprave čitana je dopunu nalaza i mišljenja od 1.8.2013.g i vještak je saslušana radi pojašnjenja nalaza i mišljenja. Pojašnjavajući svoj nalaz vještak je istakla da je dopunu od 1.6.2013.g. sačinila po nalogu suda te istakla da doprinosi za MIO/PIO za 12. mjeseci u 2000.g iznose 961,32 KM, a za 2001.g iznose 1.032,48 KM .

Punomoćnik tužitelja nije imao pitanja nije prigovorio dopuni nalaza vještaka .

Punomoćnik tuženog je predočio vještaku izvode sa računa kod Hypo Alpe banke sa spiskom zaposlenika tuženog kojima je bila isplaćena plaća za 3 i 4 mjesec 2011.g. U svom očitovanju vještak je istakla da prilikom izrade dopunskog nalaza tužena vještaku nije dostavila izvode iz kojih bi bilo vidljivo da je tužitelju isplaćena plaća za 3 i 4 mjesec 2011.g. ističe da joj je tužena predočila spisak plaća za 3 i 4 mjesec na današnjem ročištu u kom spisku je pod rednim brojem 27 naveden tužitelj i iznos od 450,00 KM , a također je vidljivo da iznos svih plaća za treći mjesec 2011.g. u iznos od 13.091,25 KM legao na račun Hypo banke , također vještak predočava spisak radnika za isplatu osobnog dohotka za četvrti mjesec 2011.g. gdje je navedena ukupna plaća u iznosu 12.587,75 KM , gdje je pod rednim broje 27 Z.S. i plata mu iznosi 450,00 KM.

Punomoćnik tuženog prigovorio je nalazu i dopuni nalaza kao i pojašnjenja nalaza danog na zapisnik koji je u suprotnosti sa dijelom iz odgovora na tužbu

Cijeneći provedene dokaze pojedinačno i u njihovo međusobno povezanosti, shodno čl 8. ZPP-a riješeno je kao u izreci presude iz slijedećih razloga.

Među parničnim stranka nije sporno da je tužitelj bio uposlenik tuženog a što je tužitelj i materijalizirano i dostavljenom Ugovor o radu na neodređeno vrijeme kojeg je sa tuženim zaključio 1.1.2002.g.

Uvidom u ugovor o radu na neodređeno vrijeme sud utvrđuje da je tužitelj obavljao poslove voditelja montaže i posprodukcije, da je odredbom čl. 3 ovog ugovora propisani poslovi koje tužitelj kod tuženog obavlja a u stavku 1 alineje 1 je propisano da je odgovoran za svoj rad glavnom i dogovornom uredniku. Da obavlja i druge poslove po nalogu neposrednog rukovodioca i direktora R. Mostar. Odredbom čl 9 predmetnog ugovora je propisano da se prava i obveze zaposlenika i poslodavaca koje nisu uređene ovim ugovorom koristit će se odgovarajuće odredbe Općeg kolektivnog ugovora i općeg akta.

Među parničnim strankama sporno je da li je tužitelju otkazan ugovor o radu na zakoniti način pa shodno tome da li su osnovana potraživanja tužitelja po osnovu plaća naknada za korištenje godišnjeg odmora kao uplate doprinosa nadležnom zavodu.

Uvidom u rješenje o prestanku radnog odnosa i otkaza ugovora o radu broj .../11 od 31.8.2011.g. sud utvrđuje da se gos. S.Z. u konkretnoj pravnoj stvari tužitelju otkazuje ugovor o radu na neodređeno vrijeme zaključno sa 31.8.2011.g. U obrazloženju pobijanog rješenja se navodi da sukladno odredbama Zakona o radu čl 77. i odredbama čl 48 Pravilnika o radu tužene zaposleniku nije dozvoljeno da bez prethodne pismene suglasnosti poslodavca osnuje privredno društvo ili započne samostalnu djelatnost identičnu ili sličnu djelatnosti poslodavca ili zasnuje radni odnos ili zaključi ugovor o pružanju usluga sa drugim poslodavcem koji se bavi identičnom ili sličnom djelatnošću koja je konkurentna poslodavcu, te s obzirom da je gos. S.Z. kao uposlenik tužene radio u Z. – Vezani obrt za pružanje audio i video usluga, čin rada gos. S.Z. se smatra direktnim kršenjem odredbi zakona o radu i pravilnika. Radi čega je raskinut ugovor o radu i doneseno rješenje o prestanku radnog odnosa gos. S.Z. u konkretnoj pravnoj stvari tužitelja.

Razmatrajući zakonitost otkazivanja ugovora o radu sud cijeni da je temeljno pitanje u ovoj pravnoj stvari da li je tužena prilikom donošenja svoje odluke poštivala Zakonom o radu i Pravilnikom o radu tužene propisane materijalno pravne i formalno pravne uvjete, a pogotovo formalno pravne uvjete u smislu odredbi čl. 89. Zakona o radu F BiH (Sl. novine F BiH br....)

Uvidom u Rješenje br .../06., od 25.10.2006.g. sud utvrđuje da je isto doneseno od strane Grada Mostara odjela za gospodarstvo, komunalne inspekcijske poslove, kojim se A.B. odobrava osnivanje vezanog obrzata pod nazivom AGENCIJA ZA PRUŽANJE AUDIO I VIDEO USLUGA Z. sa sjedištem u Mostaru. U stavku II izreke rješenja se navodi da će imenovani obrt obavljati u vidu dopunskog zanimanja.

Saslušan u svojstvu parnične stranke tužitelj S.Z. je istakao da je za RTM počeo raditi 1.9.1995.g. do dana kada je dobio otkaz, da je radio poslove grafičara, kamerman, montažera a poslije završene škole u Sarajevu BBC-a bio je režiser, kao i producent emisije G... 6 mjeseci a također ističe da je radio kao vozač, električar sve poslove kako bi tužena uspjela u svom poslu, ističe da je radio za produkciju Z., HAYAT, TV liberti, TV OBN,

Glas Amerike, a sve iz razloga što je kako je istakao njegova funkcija zahtijevala rad i suradnju s ostalim medijima, ističe da je kao jedini redatelj na području Hercegovine radio režiju u vozilu koje je posjedovala Z. produkcija, a kao zaposlenik televizije Mostar morao je raditi i za Z. i za TV Mostar jer Z. nije posjedovao osobu koja može obavljati poslove snimanje koncerata, predstava pozorišnih, ističe da je suradnja Z. i tužene bila dugogodišnja, ističe da misli da je tuženi plaćao produkcijski materijal Z.-u, ističe da je Z. produkcijska kuća i da ne zna kada je osnovana misli negdje 2001.-2003.g. Nadalje ističe da je posljednje što je radio za Z. prije otkaza ugovora o radu, prijenos skokova sa Starog mosta 2011.g., da je bio godinu dana nakon otkaza na birou i da se nakon toga zaposlio u produkcijskoj kući Z.. Tužitelj ističe da je Televizija Mostar iznajmljivala usluge Z. iz razloga što nije posjedovala potrebnu opremu za rad televizije, da nije nikad bio upozoren od strane tuženog da ne može raditi konkurentne poslove u drugim kućama, ističe da je bio na poslu kada mu je na kućnu adresu došla kuverta sa otkazom, da je u to vrijeme direktor bio N.S., kod koga je otišao na razgovor koji mu je tada rekao da ne zna ništa da je sve došlo iz Sarajeva. Ističe da u rješenju o otkazu nije bilo pouke o pravu na žalbu ali da je napisao žalbu na koju nije dobio nikakav odgovor, a da je rješenje o prestanku radnog odnosa os 31.8.2011.g. došlo kasnije nakon što je izjavio žalbu. Također je istakao da misli da mu nije bilo potrebno posebno odobrenje za rad u Z.-u, jer je suradnja bila zajednička, da je bio iniciran da radi da bi projekt bio uredu, ističe da je njegovao angažiranje bilo od strane direktora i to obično je to bilo usmeno, a postojale su i odluke u kojima je bio spisak ljudi ko radi koje poslove za koju poziciju i na kojem projektu, ističe da je RTV Mostar kad bi radio projekt posao bi trajao i 24 sata dokle bi god bila potreba da se projekt snimi. U odnosu na plaće i naknade ističe da su odbijali od 400,00 do 700,00 KM, a zadnju godinu 450,00 KM na banku a u kuverti 300,00 KM, ističe da kada bi radio nešto za drugi medij tužena bi to naplatila tada bi ga gospodin A.B.1 nagradio sa nekih 100,00 KM, s tim da bi gospodin A.B.1 usmeno istakao da je tih 100,00 KM za rad mimo radnog vremena kojeg je obavljao u sklopu kuće, ističe da je koristio godišnji odmor u 2008, 2009, 2010g. i 2011.g., ali ističe da se obično vraćao s odmora kad bi bio pozvan da pomogne produkciji.

Sud je iskaz tužitelja ocijenio objektivno danim u skladu sa ostalim provedenim dokazima. Saslušan u svojstvu svjedoka E.P. je istakao da mu je tužitelj poznat da je počeo raditi negdje od 1995.g. na televiziji RTM da nisu skupa osnovali produkcijsku kuću zvanu Z., da mu je poznata da je ta produkcijska kuća od gospodina A.B. da je ta produkcijska kuća pružala usluge tuženom povremeno kad bi trebalo. Ističe da je produkcijska kuća Z. osnovana prije nekih 7 ili 8 godina da i on kao i tužitelj vodi spor pred ovim sudom zbog raskida ugovora o radu i da je taj spor okončan pred ovim sudom, da je razlog što je dobio otkaz što je radio za produkcijsku kuću Z., a da je također i tužitelj radio za produkcijsku kuću Z., ističe da su radili za produkcijsku kuću Z. određene priloge događaje vezane za koncerte i skokove, ističe da mu je poznato da je Z. pružao usluge RTM godinama. Nadalje svjedok ističe da je skraćena Z. vezano za imena A.B., S.Z., E.P. i to iz razloga što su radeći spot za televiziju nisu znali kako će isti potpisati pa su ga potpisali kao Z. tako da je gospodin A.B. dalje nastavio raditi pod tom, ističe da RTM nikada nije radio spotove ali je on za Z. radio spotove, ističe da se Z. bavi snimanje koncerata, utakmica, da nikada je upozoren od strane nadređenih u televiziji da Z. radi konkurentne poslove
Sud je iskaz svjedoka cijenio objektivno danim u skladu sa ostalim provedenim dokazima.

Saslušan u svojstvu svjedoka E.R. je istakao da mu je tužitelj poznat, da je počeo raditi u RTM od 1995.g. da je kao i ostali imao pres karticu, ističe da su svi imali akreditaciju, da mu nije poznat niko da je radio u drugoj ustanovi a da je imao akreditaciju RTM, a da su akreditaciju imali radi komunikacije koja je specifična, ističe da su godišnji odmor koristili u dogovoru znači naizmjenično i da je korišten u dijelovima.

Sud je iskaz svjedoka cijenio objektivno danim u skladu sa ostalim provedenim dokazima. Saslušan u svojstvu svjedoka A.B. je istakao da mu je poznato rad produkcijske kuće Z. jer je njegovo vlasništvo osnovana je 2006.g. i da ova kuća radi sve vezano za Audio i Video produkciju, ističe da je i on kao tužitelj bio zaposlen kao tužitelj u RTM Mostar da je Z. pružao usluge RTM Mostar od samog osnivanja i to snimke skokova, prestava, koncerata, s tim da je jedan dio usluga RTM naplaćivan dok je drugi dio poklon, ističe da je i drugim kućama nuđena produkcijska usluga Z., Hyatu i dr., da mu nije poznato da je tužitelj bio upozoren od strane tuženog da se ne može baviti poslom u produkcijskoj kući Z., ističe da naziv Z. znači Agencija za pružanje Audio-Video usluga Z., ističe da obrt za radi koncerte, skokove, što znači sve ono što televizija nije mogla da u radi radio je Z., te ističe da je tužena mogla raditi sve produkcije da je imala opremu i da je znala raditi, da je posljednje što je Z. obavljao i u čemu je tužitelj učestvovao prije otkaza ugovora o radu su skokovi sa Strog mostar 31.7.2011.g. za što ima i dokaze. Nadalje ističe da mu je poznato da je tužitelj obavljao poslove za Z. u 8. mjesecu 2011.g. ali se ne može sjetiti koji su to poslovi, da je tužitelj radio honorarno za Z. kao i većina iz RTM-a jer je bio zaposlen u RTM

Sud je iskaz svjedoka cijenio objektivno danim u skladu sa ostalim provedenim dokazima. Saslušan u svojstvu svjedoka A.Č. je istako da mu je poznato da je tužitelj obavljao poslove za produkcijsku kuću Z., da se ova produkcija bavi snimanjima i montažom da su poslovi koje obavlja produkcija Z. slični poslovima koje obavlja RTM da mu nije poznato da je tuženi upozoravao tuženog na bilo koji način vezano za njegove poslove koje je obavljao u produkciji Z. , ističe da su njega upozoravali ali za druge da ne zna te ističe da bi nekad upozorenje poslušao ali nekada ne bi, ističe da još uvijek radi za RTM , a da za Z. više ne radi, i da je za Z. obično radio kada je bio slobodan,.

Sud je iskaz svjedoka cijenio objektivno danim u skladu sa ostalim provedenim dokazima . Saslušan u svojstvu svjedoka A.B.1 je istakao da je tužitelj bio zaposlen u RTM-u u profesionalnom statusu, da je radio na poslovima montažera u sektoru televizije, grafičkog dizajna u proizvodnji i emitovanju programima, ističe da mu je bilo poznato kao i ostalim u RTM-u da su tužitelj i još 2 uposlenika RTM-a g. A.B. i g. E.P. u vrijeme kada su profesionalno bili zaposleni u RTM-emu osnovali ili radili za privatnu firmu Z., ističe da je firma Z. bila registrirana i funkcionirala je nažalost sa gotovo istovjetnim opisom poslova i zadataka kao i RTM, ističe da se nigdje u TV industriji neće naći sličan primjer da pod krovom jedne TV kompanije mogu da rade osobe koje su u toj TV kompaniji profesionalno zaposlen a u isto vrijeme rade iste ili slične polove pod krovom firme koju su sami osnovali, ističe da mu je čuo da ime firme Z. je naslovljeno na prva tri imena trojice zaposlenika RTM-a S.Z., A.B., E.P.. Nadalje navodi da se često dešavalo da se Z. i RTM nalazili na istim poslovnim zadacima odnosno da interes RTM bio proizvodnja i produkcija radio televizijskih formata za koja se na tržištu često kandidirala firma Z. tako da su se zapravo RTM i Z. često takmičili za posao, također navodi da je u više navrata upozoravao tužitelja, dok je bio direktor RTM-a a kasnije da su i njegovi nasljednici skretali pažnju tužitelju da nije prihvatljivo da radi u isto vrijeme i pod krovom RTM-ema i firme Z., ističe

da je čak predlagao da se tužitelj okani tog posla u firmi Z., o čemu ima odluka iz 2009.g. u kojoj je stav menadžmenta RTM-a da uposlenici RTM-a ne mogu imati privatnu firmu kao Z. te ističe da mu nije poznato zašto ta odluka nije prezentirana od strane tužene. Također navodi da sankcije nisu preuzimane prema tužitelju i drugim kolegama a iz razloga što je u vrijeme dok je bio direktor htio ostaviti vremena kolegama da uvide da to nije prihvatljivo, navodi da je bilo poznato da će nastupiti transformacija firme RTM i samim tim da će doći do kapitalizacije i novi partneri ulagači neće dopustiti praksu rada konkurenata pod istim krovom. Svjedok je istakao da je moguće da su na televiziji RTM puštani prilozi koje je radio Z. i da se radi o video spotovima, ističe da je RTM uzimao opremu od Z.-a

Sud je iskaz svjedoka cijenio suglasnim s ostalim provedenim dokazima.

Saslušan u svojstvu svjedoka g. S.B. je istakao da mu je poznato da je tužitelj počeo raditi negdje krajem 1995.g u RTM-u jer je on tada radio ističe da su uposlenici 1995.g. imali press kartice i da su iste bile potpisane od g. A.B.1. Ističe da je koristio press karticu prilikom ulaska u hotele radi legitimiranja, a press karticu su mogli dobiti svi zaposlenici kao i spoljni suradnici, ističe da u RTM-u nije bio u stalnom radnom odnosu nego da je radio honorarno jer je bio u penziji i da je kod tuženog radio do 2011.g.

Sud je iskaz svjedoka cijenio objektivno danim u skladu sa ostalim provedenim dokazima.

Saslušan u svojstvu zakonskog zastupnika N.S. je istako da je u RTM došao raditi od 1.5.2011.g u svojstvu izvršnog direktora a od 1.9.2011. ističe da radi kao generalni direktor RTM-a ističe da mu je već duže vrijeme poznato da postoji firma Z. i da je radila paralelno istu ili sličnu djelatnost kao i RTM. Nadalje je istakao da mu je bilo poznato da će se riješiti ta stvar i nije htio da uđe u firmu dok se ne riješi ta stvar, a obavezu da to riješi je imao direktor tehnike, ističe da je od 1.9.2011.g kad je bila potrebna oprema za rad RTM-ema istu je angažirao od produkcije FLAŠ, MAMA KOMTEL koje se nalaze u Sarajevu i obavljaju programski dio.

Sud je iskaz svjedoka nije cijenio objektivno danim u skladu sa ostalim provedenim dokazima, iz razloga što g. N.S.1, je kao izvršni direktor 1.5.2011.g. tužene, je morao zanati da je u to vrijeme tužitelj povremeno radio za firmu Z., a što je sud utvrdio kroz postupak.

Razmatrajući prigovor tužitelja da je bilo propusta od strane tuženog prilikom otkazivanja ugovora o radu u odnosu na formalne nedostatke u smislu odredbi čl 89 i 90 Zakona o radu F BiH (Sl. novine F BiH br. ..) sud je imao u vidu sljedeće odredbom članka 88 Zakona o radu F BiH je propisano da poslodavac može otkazati ugovor o radu bez obveze poštivanja otkaznog roka u slučaju teže povrede radnog odnosa iz ugovora o radu a koje su takve naravi da ne bi bilo osnovano očekivati od poslodavca da nastavi radni odnos. Odredbom čl 91 Zakona o radu F BiH je propisano da u slučaju otkaza ugovora o radu u smislu čl. 88 st. 1 Zakona o radu poslodavac je dužan u slučaju spora pred nadležnim sudom da dokaže postojanje razloga za otkaz.

Odredbom čl 90 Zakona o radu F BiH je propisano da ako poslodavac otkazuje ugovor o radu zbog ponašanja ili rada zaposlenika obavezan je omogućiti zaposleniku da iznese svoju obranu osim ako postoje okolnosti zbog kojih nije opravdano očekivati od poslodavca da to učini

Odredbom čl. 89 Zakona o radu F BiH je propisano da se ugovor o radu može otkazati u roku od 15 dana od dana saznanja za činjenice zbog kojeg se daje otkaz.

Odredbom čl.41. Pravilnika o radu tužene je propisao da se između ostalih težom povredom radne dužnosti smatra i kršenje odredbi o zabrani takmičenja sa poslodavcem, a kao razlog za otkaz ugovora o radu tužitelju navodi težu povredu radne dužnosti - rad tužitelja u Z. vezani obrt za pružanje audio i video usluga, a što smatra kršenjem čl. 77.Zakona o radu i čl.48. Pravilnika o radu tuženog.

Iz provedenih dokaza saslušanih svjedoka: A.Č., A.B., A.B.1, E.P., kao i tužitelja nesporno je da je tužena RTM – TV1 doo Mostar znala da je tužitelj bio angažiran u agenciji Z. koja se bavi pružanjem audio i video usluga i televizijskim projektima, da je radio određene projekte kao što su bili utakmice, skokovi sa Starog mostar, a pogotovo spotove iz razloga što RTM- tužena nije nikada radila spotove. Iz iskaza svjedoka g A.B.1 sud utvrđuje da je tužena znala da je čak 2009. g donesena odluka menadžmenta tužene da zaposlenici RTM-a ne mogu imati privatnu firmu Z. i da ne mogu raditi u drugoj firmi koja se bavi istom ili srodnim poslovima proizvodnje audio i video sadržaja. Dakle taj problem se raspravljao puno prije nego što je tužitelju dat otkaz ugovora o radu a što sve ukazuje na činjenicu da tuženi nije ispoštovao formalno pravni uvjet propisan čl 89 Zakona o radu odnosno čl 42 st. 5. Pravilnika o radu tužene a što se odnosi na prekluzivni zakonski rok od 15 dana od dana saznanja za težu povredu čije nepoštivanje vodi nezakonitosti otkaza ugovora o radu.

Kako ja za zakonitost odluke poslodavca kojom prestaje radni odnos uposlenika u smislu čl.88. Zakona o radu potrebno da su ispoštovani formalni uvjete iz čl.89. i 90. Zakona o radu, a koje uslove je propisao i sam tuženi u Pravilniku o radu (čl.41., 42.), a u ovom postupku, sud je utvrdio da tuženi nije ispoštovao uvjet iz čl. 89 Zakona o radu to je rješenje o prestanku radnog odnosa i otkaz ugovora o radu br. .../11 od 31.08.2011.godine koje je tuženi donio tužitelju nezakonito i kao takvo se poništava.

Razmatrajući činjenicu da je tužitelju nezakonito prestao radni odnos, a u odnosu na odredbu čl 96 st. 1. Zakona o radu F BiH kojim je propisano da ukoliko sud utvrdi da je otkaz nezakoniti može vratiti zaposlenika na posao na njegov zahtjev na posao na koje je radio ili druge odgovarajuće poslove isplatiti mu naknadu plaće u visinu plaće koje je zaposlenik ostvario da je radio i nadoknaditi mu štetu te je u cijelosti utemeljen zahtjev tužitelja da je dužan tuženi tužitelja vratiti na posao i to na poslove i radne zadatke koje je obavljao kod tuženog do donošenja rješenja o prestanku radnog odnosa.

U odnosu na visinu naknade plaća tužitelju kao zaposleniku sud cijeni da je relevantna odredba čl 68 Zakona o radu F BiH kojom je propisano da se plaća zaposlenika utvrđuje kolektivnim ugovorom pravilnikom o radu i ugovorom o radu iz čega slijedi da je poslodavac dužan isplaćivati plaću koja je utvrđena ugovorom o radu a koji mora biti u skladu sa pravilnikom o radu a pravilnik o radu mora biti usklađen sa kolektivnim ugovorom.

Odredbom čl 6 Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 1.1.2002.g. je propisano da osnovni lični dohodak zaposlenika za radno vrijeme dogovoreno ovim ugovorom predviđene radne rezultate i normalne radne uvjete iznose na dan sklapanja ovog ugovora iznos neto 1,75 KM po satu ili bruto 2,96 KM po stu što predstavlja obračun plaća svakog mjeseca u skladu sa općim kolektivnim ugovorom u F BiH.

Sud je temeljni nalaz vještaka ekonomske struke od 1.6.2013.g. kao i dopunu nalaza od 1.8.2013.g.kai I pojašnjenje vještaka dano na nastavku glavne rasprave 19.9.2013., prihvatio u obračunskom dijelu u skladu s pravilima struke i nauke.

Razmatrajući dio tužbenog zahtjeva koji potražuje naknadu plaće za period od 1.9.2011.g. do povratka na posao sud je imao u vidu nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke od 1.6.2013.g. te odredbu čl 96. Zakona o radu F BiH. U nalazu je vještak, utvrdila da je zadnja plaća tužitelju isplaćena u iznosu 450,00 KM.

Cijeneći naprijed utvrđeno činjenično stanje dužan je tuženi tužitelju isplatiti naknadu plaće u iznosu od po 450,00 KM za period od 1.9.2011.g. do 1.6.2013.g. kao dana sačinjavanja nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke.

Na dosuđene iznose, po ovom tužbenom zahtjevu, tužitelju pripada zakonska zatezna kamata shodno čl.279.ZOO-a . (mjesečni iznosi dospijevaju do 30. u mjesecu, tako da zatezna kamata teče od prvog dana u narednom mjesecu)

Članom 1.Zakona o doprinosima (Sl. novine F BiH br.35/98, 54/00, 16/01,37/01, 1/02, 17/06, 14/08) propisani su kao obavezni doprinosi penzijskog i invalidskog osiguranja, zdravstvenog osiguranja i osiguranja od nezaposlenosti, čl.11. istog propisano je da obračun i uplatu doprinosa za obveznike doprinosa vrši isplatitelj plaća i drugih ličnih primanja i to na plaće, naknade plaća i druga lična primanja zaposlenika po osnovu redovnog rada i izvan redovnog rada, da se doprinosi obračunavaju i plaćaju na dan njihove isplate, a čl.11.b istog zakona propisano je poslodavac- isplatitelj plaća i drugih ličnih primanja doprinose na plaću i iz plaća usmjeravaju odgovarajućem korisniku.

Shodno navedenim odredbama Zakona o doprinosima proizlazi da je tuženi kao isplatitelj naknada plaća iz čl.72. Zakona o radu u obavezi obračunati i isplatiti doprinose penzijskog i invalidskog osiguranja tužiteljici.

Članom 101.Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju propisano je da osiguranik ima pravo tužbom pred nadležnim sudom pokrenuti postupak protiv poslodavca ukoliko poslodavac ne uplati doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje u skladu sa zakonom, kao i stavu izraženom u odluci Ustavnog suda BiH AP 311/04 („Sl. glasnik BiH“ 60/05) .

Sud cijeni da je tužitelj opredijelio tužbeni zahtjev po ovom potraživanju samo za visinu naknade plaća , slijedom čega je odrediv , po ocjeni suda dio presude kojim se tužitelju u udovoljava s tužbenim zahtjevom na ime uplate doprinosa, na naknadu plaće u mjesečnim iznosima od 450,00 KM. Kako i period potraživanja mora biti određen, sud je period potraživanja naknade plaće cijenio do sačinjavanja nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke dakle od 1.9.2011.g. do 1.6.2013.g., kako je i odlučeno u stavku II izreke ove presude.

Razmatrajući tužbeni zahtjev kojim tužitelj potražuje isplatu regresa za 2008., 2009.g. 2010.g. i 2011.g. sud je imao u vidu:

Članak 19.Općeg kolektivnog ugovora za teritoriju F BiH (Sl.novine F BiH 54/05) propisano je pravo na regres u visini 50% prosječne plaće svih zaposlenih ostvarene kod poslodavca u mjesecu koji prethodi isplati regresa, pod uvjetom da poslodavac nije prethodnu godinu poslovao sa gubitkom.

Nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke od 1.6.2013.g. u kojem je vještak navela da je uvidom u Bilance Uspjeha tužena svaku godinu završavala s uspjehom dakle 2008., 2009.g.2010.g. i 2011.g. Da je vještak rješenja za korištenje godišnjeg odmora za 2009.g.2010.g. i 2011.g. dostavila uz nalazi mišljenje u spis, da je u nalazu izračunala da regres za 2008.g. iznosi 215,00 KM , za 2009.g. iznosi 136,43 KM , 2010.g. iznosi 134,00 KM, ta 2011.g. iznosi 251,10 KM .

Kako je sud utvrdio da je tužitelj dokazao Rješenjima da je koristio odišnji odmor 2009.g. 2010.g. i 2011.g, osnovanost ovog dijela tužbenog zahtjeva u odnosu na potraživanja naknade za korištenje godišnjeg odmora u 2009., 2010.g. i 2011.g., dužan je tuženi na ime naknade za korištenje godišnjeg odmora u 2009.g. 2010.g. 2011.g. isplatiti tužitelju na zapisnik na glavnoj raspravi 19.9.2013.g. opredijeljene iznose, usklađene s temeljnim nalazom vještaka ekonomske struke.

Iznad dosuđenog odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu za korištenje godišnjeg odmora u 2008.g., jer nije materijalizirao , rješenje o korištenju godišnjeg odmora, a vještak u nalazu nije navela da je iz platnih lista utvrdila kada je tužitelj koristio godišnji odmor 2008.g.

Na dosuđene iznos, po ovom tužbenom zahtjevu, tužitelju pripada zakonska zatezna kamata shodno čl.279.ZOO-a od dana početka korištenja godišnjeg odmora za utuženu godinu, ali mu je ista dosuđena primjenom čl.2.,stav1.ZPP-a, kako je to tužitelj tražio.

Razmatrajući tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se utvrdi da je tužitelj kod tuženo bio stalnom radnom odnosu u periodu od 1.9.1995.g. do 31. 12.2001.g. sud je imao u vidu: Press karticu, Radio televizije Mostar koja glasi na ime S.Z. u konkretnoj pravnoj stvari tužitelja, I to press karticu na kojoj na poleđini stoje pečat ovjerene godina važenja 1996.g. I press karticu izdanu 22.9.1997. da je kao funkcija g. S.Z. na istoj naveden kao TV montažer.

Iskaze saslušanih svjedoka : E.P., E.R., da je tužitelj kod tuženo počeo raditi od 1995.g., S.B., da je tužitelj kod tuženog počeo raditi negdje krajem 1995 g., kao i iskaza tužitelja da je kod tuženog počeo raditi 1.9.1995.g, dakle a tužitelj kroz postupak nije dokazao točan datum početka rada 1995.g. kod tuženog, jer se iz iskaza svjedoka ne može utvrditi datum početka radnog odnosa tužitelja, dakle da li je to 1.7.1995.g. ili 1.9.1995.g. ili 1.11.1995.g., a iskaz tužitelja o početku rada nije potkrijepljen niti jednim materijalnim dokazom, jer se nit iz predloženih Press kartica što je sud utvrdio ni u kakvom slučaju ne može sa sigurnošću konstatirati kada je tužitelj počeo raditi kod tuženog. Sud cijeni da su svjedoci suglasni u svojim izjavama da je to bilo 1995.g..

Slijedom prednjeg utvrđenja sud datumu 1.9.1995.g. kojeg navodi tužitelj u svom iskazu ka početak rada kod tuženog nije mogao pokloniti povjerenje, s razloga što je tužitelj zainteresiran za ishod postupka.

Nadalje sud je utvrdio da kroz postupak tužena nije osporavala početak rada tužitelja u 1995.g. ali zbog naprijed navedenog kao točan datum početka rada tužitelja kog tuženog sud je uzeo datum 1.1.1996.g. te se utvrđuje da je tužitelj kod tuženog bio u stalnom radnom odnosu u periodu od 1.1.1996.g. do 31. 12.2001.g.

Odredbom čl. 101.Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju propisano je da osiguranik ima pravo tužbom pred nadležnim sudom pokrenuti postupak protiv poslodavca ukoliko poslodavac ne uplati doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje u skladu sa zakonom, kao i stavu izraženom u odluci Ustavnog suda BiH AP 311/04 (Sl. glasnik BiH 60/05) .

Vještak je u dopuni nalaza od 1.8.2013.g. kao i pojašnjenju na zapisnik u nastavku glavne rasprave dala izračun visine doprinosa na minimalne plaće za period od 1.9.1995.do 31.12.201.g.. vještak je pojasnila nalazu da je minimalnu plaću izračunala po napatku MIO minimalni iznos plaće 200,00 KM, a doprinos za MIO 70,60 KM , te je za 1995.g na ime doprinos MIO iznos 282,40 KM, za 1996.g na ime doprinos MIO iznos 847,20 KM, za

1997.g na ime doprinos MIO iznos 847,20 KM za 1998.g na ime doprinos MIO iznos 847,20 KM za 1999.g na ime doprinos MIO iznos 842,20 KM za 2000.g na ime doprinos MIO iznos 80,10 KM za 2001.g na ime doprinos MIO iznos 86,04 KM .

Cijeneći utvrđeno činjenično stanje I utemeljenost ovog dijela tužbenog zahtjeva dužan je tuženi tužitelju uplatiti doprinose na plaće za period od 1.11.1996.g. do 31.12.2001.g nadležnom zavodu MIO/ PIO

Iznad dosuđenog odbija se tužbeni zahtjev.

Ostale dokaz provedene u ovom postupku sud nije smatrao potrebnim obrazlagati jer je na osnovu obrazloženih dokaza imao dovoljno činjenica na kojima zasniva svoju Odluku.

Tužitelj potražuju troškove parničnog postupka.

Primjenom odredbi čl. 383., 386. i 387. ZPP-a i čl. 1. Zakona o izmjenama i dopunama zakona o odvjetništvu, a cijeneći uspjeh tužiteljice u ovoj parnici od 90% priznati su joj slijedeći troškovi: za sastav tužbe iznos od 938,19 KM, za pristup na ročištima 22.4.2013 g. u iznosu od 968,76 KM, pristup na glavnu raspravu 19.9.2013.g. u iznosu od 968,76 KM, nastavak gl. rasprave 19.9.2013. u iznosu od 484,38 KM što iznosi 3.360,09 KM (s uračunatih 17% PDV-a), te s obzirom na uspjeh u parnici iznosi 3.024,08 KM na to su dodani troškovi ekonomskog vještačenja u iznosu od 250,00 KM, što ukupno iznosi 3.274,08 KM, kako je i riješeno u izreci presude.

Radi naprijed navedenog odlučeno je kao u izreci.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU :

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu Kantonalnom/Županijskom sudu Mostar, u roku od 15 dana od dana prijema presude u tri primjerka putem ovog suda.

S u d a c

Neri Mišetić